

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA POCZT I TELEGRAFÓW

Nr 9.

WARSZAWA, DNIA 1 LIPCA 1919 r.

Rok I.

TREŚĆ: 1. Ustawa z dn. 27 maja 1917 r. o państwowej wyłączności poczty, telegrafu i telefonu. 2. Przepisy wykonawcze do art. 33—40 „Tymczas. przepisów służbowych dla urzędników państwowych” (Postępowanie w sprawach dyscyplinarnych). 3. Zamawianie druków i blankietów P. K. O. do rozprzedaży asygnat Polskiej Pożyczki Państwowej. 3a. O sprzedaży asygnat Polskiej Pożyczki Państwowej. 4. Delegaci Ministerstwa Poczty i Tel. zagranicą. 5. Zniesienie ograniczeń korespondencji listowej do Niemieckiej Austrii. 6. Prowadzenie kroniki ważniejszych wypadków w urzędach pocztowych. 7. Odbieranie materiału pocztowego w urzędach pocztowych stałych. 8. Utworzenie odrębnej stacji rządowej telefonów podmiejskich w Warszawie. 9. Uzupełnienie wykazu urzędów pocztowych. 10. Tymczasowa zagraniczna taryfa telegraficzna, ważna od 1 lipca 1919 r. 11. Mianowania, przeniesienia i wiadomości osobowe. 12. Konkursy. 13. I-sza Wystawa polskich marek pocztowych. 14. Składki na Skarb Narodowy. 15. Wyrok.

1.

U S T A W A

z dnia 27 maja 1919 r.

o państwowej wyłączności poczty, telegrafu i telefonu.

ogłoszona w dzienniku Praw P. P. z 6. VI. 1919 Nr 44 poz. 310.

Art. 1. Eksploatacja poczty, telegrafu i telefonu stanowi wyłączność państwową, a wszystkie urządzenia poczty, telegrafu i telefonu należą do państwa i pozostają pod zarządem Ministerstwa Poczty i Telegrafów.

Nikt poza Ministerstwem Poczty i Telegrafów nie ma prawa na wprowadzenie urządzeń pocztowych, telegraficznych i telefonicznych.

Art. 2. A) Prawo wyłączności państwowej co do poczty obejmuje w szczególności: przyjmowanie, przesyłanie i doręczanie:

- a) listów i kart pocztowych, b) wszelkiego rodzaju czasopism i druków, wydawanych przynajmniej 2 razy do roku, c) banknotów i walorów wogóle oraz rzeczy wartościowych, wysyłanych w formie listów, d) paczek do wagi 5 kg.

B) Prawo wyłączności państwowej co do telegrafu i telefonu obejmuje budowę, utrzymanie i eksploatację wszelkich urządzeń elektrycznych, służących do przesyłania wiadomości na odległość.

Zastrzeżenia te dotyczą także wszelkich przesyłek, pochodzących z zagranicy.

Pod jakimi szczegółowymi warunkami odbywać się będzie budowa, utrzymywanie i eksploatacja urządzeń telegraficznych i telefonicznych dla celów państwowych i prywatnych przedsiębiorstw dróg żelaznych i wodnych, określi wzajemna umowa, względnie koncesja państwowa.

Art. 3. Wyłączności państwowej nie podlegają: a) listy i czasopisma, pieniądze i walory oraz paczki wysyłane przygodnie bez opłaty lub za opłatą przez umyślnego posłańca, o ile w tych wypadkach ani nadawca ani przenoszący nie trudni się zawodowo zbieraniem, przenoszeniem lub doręczaniem listów, czasopism i paczek, b) czasopisma po roku od czasu ich ukazania się, c) reklamowane druki i katalogi dołączone i odnoszące się do wysyłanych towarów.

Art. 4. W obrębie tej samej miejscowości dozwolone jest wysyłanie listów i paczek oraz pieniędzy i walorów przez posłańców prywatnych nawet zawodowych, nie wolno jednak bez osobnego zezwolenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów otwierać zakładów dla rozsyłki listów i paczek.

Rozsyłka czasopisma w obrębie tej samej miejscowości nie podlega żadnemu zastrzeżeniu na rzecz państwa.

Art. 5. Wolno budować i utrzymywać urządzenia telefoniczne:

- a) właścicielom gruntów w obrębie granic jednego gruntu lub między gruntami od siebie oddzielonemi i należącemi do tego samego właściciela lub połączonemi w jednym zarządzie gospodarczym, o ile odległość ich od siebie nie przenosi 25 kilometrów w linii powietrznej i o ile przewody nie przechodzą przez droge publiczną.

O zamierzonej budowie takich urządzeń winien właściciel gruntu donieść właściwej Dyrekcji Poczt i Telegrafów, dołączając plan gruntu i budowy linii;

- b) właścicielom domów i zakładów przemysłowych w obrębie realności dla wewnętrznego użytku;
- c) okrętom dla porozumiewania się wewnątrz statku.

Poza tymi wyjątkami tylko Ministerstwo Poczt i Telegrafów może udzielić pozwolenia na budowę urządzeń i prowadzenie przedsiębiorstw telefonicznych osobom fizycznym lub prawnym pod warunkami w koncesji określonymi.

Nie państwowe urządzenia telefoniczne pozostają pod kontrolą pocztowej władzy administracyjnej co do tego, czy warunki zezwolenia wzgl. zakres uprawnień jest zachowany i czy urządzenia telefoniczne nie zagrażają bezpieczeństwu publicznemu.

Art. 6. Urządzenie telegrafu iskrowego na statkach polskich dla żeglugi morskiej i rzecznej wymaga zezwolenia Ministerstwa Poczt i Telegrafów.

Co do stacji iskrowych na obcych okrętach w obrębie państwa polskiego obowiązują przepisy międzynarodowe.

Art. 7. Przekroczenie postanowień o państwowej wyłączności pocztowej karane będzie grzywnami w wysokości czterokrotnej aż do dwunastokrotnej przypadających opłat pocztowych. Przytrzymywane przesyłki pocztowe będą przechowywane aż do ukończenia sprawy karnej.

Bezprawne zakładanie urządzeń pocztowych karane jest grzywną od jednego tysiąca marek do 10.000 marek, a same urządzenia przechodzą na własność państwa.

Kto wbrew postanowieniom tej ustawy buduje lub utrzymuje urządzenia telegraficzne lub telefoniczne, podlega karze pieniężnej do 10.000 marek, albo karze więzienia do 6 miesięcy, a same urządzenia przechodzą na własność państwa. Umysłne sprzeciwianie się kontroli państwowej, przewidzianej w art. 5, karane będzie grzywną do 500 marek.

Karanie należy do władz sądowych.

Rozmyślne uszkodzenia państwowych urządzeń telegraficznych i telefonicznych podlegają karom według przepisów prawa, zaś w wypadkach nierozmyślnego uszkodzenia—winni płacić odszkodowanie.

Art. 8. Przy prowadzeniu sieci telegraficznej i telefonicznej przysługuje państwu i jego organom prawo umieszczania bez odszkodowania przedmiotów technicznych na publicznych drogach, placach, mostach, wodach i ich brzegach oraz na przestrzeniach kolejowych, tudzież umieszczanie przedmiotów technicznych za odszkodowaniem na prywatnych gruntach pod i ponad nimi i używania dla tych celów nieruchomości prywatnych.

W razie niedojścia do skutku dobrowolnej umowy z prywatnymi właścicielami nieruchomości, przysługuje państwu prawo przymusu w drodze administracyjnej.

Sprawy sporne co do wysokości odszkodowania rozstrzyga właściwy sąd na żądanie właściciela nieruchomości.

Art. 9. Przy wykonywaniu czynności służbowych wszystkie organa instytucji pocztowej, telegraficznej i telefonicznej znajdują się jako organa państwowe pod szczególną ochroną prawa.

Pracownicy poczt, telegrafów i telefonów obowiązani są do zachowania bezwzględnej tajemnicy tak co do treści przesyłek jak i co do osoby nadawcy i adresata. Naruszenie tajemnicy karane będzie w drodze administracyjno-pocztowej, niezależnie od odpowiedzialności karno-sądowej.

Wyjątki od obowiązku zachowania tajemnicy listowej i telegraficznej są dopuszczalne tylko na mocy obowiązujących ustaw państwowych.

Art. 10. Ministerstwo Poczty i Telegrafów będzie oznaczało opłaty i będzie określało warunki, pod jakimi ma się odbywać przyjmowanie, przesyłanie i doręczanie przesyłek, objętych art. 2, oraz będzie określało warunki koncesji na prywatne telefony stosownie do art. 5.

Art. 11. Znaczkii pocztowe (marki) oraz wszelkie płatne druki pocztowe, telegraficzne i telefoniczne, których pod karą nie wolno sprzedawać po cenie wyższej od nominalnej, znajdują się pod szczególną ochroną prawa, a wszelkie ich naśladownictwo będzie karane przez władze sądowe z taką samą surowością jak podrabianie pieniędzy. Pokwitowania (recepisy) pocztowe i telegraficzne tak podawcze jako też oddawcze posiadają wobec sądu, władz cywilnych i wojskowych pełną moc dowodową co do szczegółów w nich zawartych. Podrabianie i fałszowanie pocztowych i telegraficznych pokwitowań (recepisów) nadawczych oraz legitymacji pocztowych podlega karze na równi z podrabianiem i fałszowaniem dokumentów publicznych.

Art. 12.

1) Wszelkie służbowe przesyłki pocztowe, telegramy i rozmowy telefoniczne władz, urzędów i organów pocztowych, telegraficznych i telefonicznych—są wolne od opłat.

2) Od opłat pocztowych są wolne:

a) przesyłki do i od jeńców wojennych i osób internowanych w granicach, określonych umowami międzynarodowymi;

- b) przesyłki poczty polowej w granicach, określonych specjalnymi przepisami dla poczty polowych;
- c) korespondencje Pocztovej Kasy Oszczędności i korespondencje osób prywatnych z Pocztową Kasą Oszczędności w sprawach tejże kasy.

Pozatem nikt nie ma prawa korzystania z bezpłatnego przewozu i doręczania przedmiotów, oznaczonych w art. 2.

Art. 13. Przesyłek, powierzonych instytucji pocztowej, nie wolno zażądać sądownie ani w jakikolwiek inny sposób prawnie, ani obciążyć zastawem, dopóki nie będą oddane adresatowi lub zwrócone nadawcy. Warunki, pod którymi dopuszczalne jest zatrzymanie, przeglądanie i zajęcie (sekwestracja) korespondencji pocztowej, telegraficznej, wysyłanej w imieniu lub nadesłanej na imię osoby, przeciwko której wszczęte zostało postępowanie karne, określa ustawa o postępowaniu karnem.

Art. 14. Wszelkie lokale, budynki i rzeczy, będące w używaniu poczty, telegrafu i telefonu są wolne od kwaterunków względnie rekwizycji.

Art. 15. Zaprzęgi pocztowe są wolne od drogowego i mostowego myta. Zaprzęgom pocztowym wolno bezpłatnie używać prywatnych dróg, mostów i promów.

Zaprzęgom pocztowym mają na dany sygnał ustępować na drogach wszelkie inne pojazdy.

Zaprzęgom pocztowym w nagłych wypadkach powodzi, zasp śnieżnych i t. p. wolno przejechać przez grunta orne i łąki bez ujmy dla prawa do żądania należnego odszkodowania prawnego.

Art. 16. Wszelkie państwowe i samorządne władze, urzędy, biura i instytucje, tak wojskowe jak cywilne, mają obowiązek ochrony dobra pocztowego, telegraficznego i telefonicznego i udzielania pomocy w ruchu pocztowym, telegraficznym i telefonicznym i w wykonaniu czynności urzędowych na żądanie władz, urzędów i organów pocztowych i telegraficznych.

Art. 17. Zarządy dróg żelaznych państwowych i prywatnych są obowiązane na stacjach kolejowych bezpłatnie dostarczać na żądanie władzy pocztowej lokali wraz z przynależnościami (strychy, komory, piwnice, vestibule, ustępy i t. p.) na umieszczenie urzędów i biur pocztowych, telegraficznych i telefonicznych, magazynów i placów jako też lokali na skład materiałów telegraficznych i telefonicznych, a w razie koniecznej potrzeby także mieszkań dla zajętego tam personelu pocztowego.

O ilości, rozmiarach i przeznaczeniu, jako też o potrzebie lokali decydują wyłącznie władze pocztowe.

Następnie mają zarządy dróg żelaznych państwowych i prywatnych dostarczać bezpłatnie oświetlonych i ogrzanych kolejowych wagonów pocztowych, według wzorów podanych przez władze pocztowe.

Na każde żądanie urzędów i biur pocztowych mają zarządy stacyjne dróg żelaznych dostarczyć bezpłatnie w dniu żądania oświetlonych pakunkowych wozów do przewozu przesyłek pocztowych.

Art. 18. Zarządy dróg żelaznych państwowych i prywatnych są obowiązane urządzać na stacjach dogodny dostęp z peronów na wszystkie tory, na których zatrzymują się pociągi: przewożące wozy pocztowe, celem przewożenia lub przenoszenia przesyłek pocztowych.

Organom pocztowym przysługuje prawo wolnego przystępu na perony i tory kolejowe.

Plany nowych i przebudowy już istniejących stacji i torów kolejowych mają być układane w porozumieniu z władzami pocztowymi w zakresie potrzeb pocztowych i telegraficznych.

Art. 19. Władzom pocztowym przysługuje prawo przewozu przesyłek pocztowych przez własne organa wszystkimi pociągami, objętymi rozkładem jazdy.

Zarządy dróg żelaznych państwowych i prywatnych są obowiązane na żądanie władz pocztowych i zarządu poczt ruchomych dostarczać i każdym pociągiem przewozić wozy (wagony) pocztowe. Przepis ten nie tyczy się pociągów zbytkowych (luksusowych).

Art. 20. Kolejowe rozkłady jazdy mają być układane w porozumieniu z władzami pocztowymi, przyczem należy, wyznaczając czas postojów, uwzględniać czynności organów pocztowych. Przepisy w art. 19 do 22 mają zastosowanie także do kolei elektrycznych.

Art. 21 Zarządy przedsiębiorstw żeglugi na drogach wodnych państwowych i prywatnych są obowiązane bezpłatnie dostarczać na żądanie władz pocztowych w obrębie budowli portowych i na przedmiotach, służących do przewozu osób drogą wodną — lokali oświetlonych i ogrzanych wraz z przynależnościami (westibule, strychy, komory, piwnice, ustępy i t. p.) na umieszczenie urządzeń pocztowych, telegraficznych i telefonicznych.

O ilości, rozmiarach i przeznaczeniu lokali decydują władze pocztowe.

Władzom pocztowym przysługuje prawo bezpłatnego przewozu przesyłek pocztowych przez własne organa wszystkimi środkami służącymi do żeglugi wodnej.

Organom pocztowym przysługuje prawo wolnego dostępu i korzystania ze wszystkich urządzeń portowych, celem przenoszenia przesyłek pocztowych.

Art. 22. Wszelkie przedsiębiorstwa przewozowe tak zaprzęgowe, jak samochodowe (auta, autobusy i t. p.) są obowiązane na żądanie władz i organów pocztowych i telegraficznych przewozić dobra i organa pocztowe i telegraficzne, co przy udzieleniu koncesji ma być zastrzeżone. Ruch pocztowy samolotami określony zostanie osobnymi przepisami.

Art. 23. Nikomu nie wolno używać godeł (emblematów) i sygnałów poczty, telegrafu i telefonu bez osobnego zezwolenia władzy pocztowej.

Władzom pocztowym przysługuje prawo umieszczania w razie potrzeby godeł i skrzynek pocztowych na wszystkich budynkach.

Art. 24. Wszelkie należności prawne poczty, telegrafu i telefonu z tytułu nie zapłaconego lub nie dopłaconego porta i innych opłat pocztowych, telegraficznych i telefonicznych—ściągane będą przymusowo w drodze administracyjnej, jak należności skarbowe.

Art. 25. Przy koncesjonowaniu przez władze administracyjne przedsiębiorstw o prądzie silnym lub o popędzie elektrycznym mają władze pocztowo-telegraficzne opinować o właściwości urządzeń (np. instalacji) elektrycznych i o zmianach tych urządzeń.

Art. 26. Odpowiedzialność instytucji poczty, telegrafu i telefonu za powierzone jej przesyłki i telegramy oraz za sprawność terminową będzie określona ordynacją pocztową i telegraficzną, którą ogłosi Minister Poczty i Telegrafów.

Art. 27. Istniejące przed wydaniem obecnej ustawy instalacje prywatne telefoniczne muszą być uprawnione stosownie do art. 5.

Art. 28. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, równocześnie traci moc dekret o tymczasowych przepisach pocztowych z dnia 7 lutego 1919 roku (Dziennik Praw Państwa № 17*).

Art. 29. Wszelkie postanowienia sprzeczne z tą ustawą tracą moc obowiązującą.

Art. 30. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Poczty i Telegrafów.

Marszałek:

Trąpczyński

Prezydent Ministrów:

w z. S. Wojciechowski

Minister Poczty i Telegrafów:

Hubert Ignacy Linde

2.

Przepisy Wykonawcze do Art. 33—40.

„Tymczasowych przepisów służbowych dla urzędników państwowych, z dnia 11-go czerwca 1918 r.”

(POSTĘPOWANIE W SPRAWACH DISCYPLINARNYCH).

Art. 1.

Przepisy niniejsze odnoszą się do wszystkich stałych pracowników pocztowych.**)

Art. 2.

Na pracowników, którzy naruszają obowiązki swego stanu i urzędu, nakłada się, niezależnie od ich odpowiedzialności wobec ustawy karnej — karę porządkową lub dyscyplinarną, stosownie do tego, czy, naruszenie obowiązku przedstawia się tylko jako nieprawidłowość, czy też jako przestępstwo służbowe, a to ze względu na wysokość wyrządzonej szkody, lub

*) Dekret ten był ogłoszony w Dzienniku Urzędowym M. P. T. № 3 z 15 II 1919 r.

**) W niniejszych przepisach pod nazwą pracowników pocztowych należy rozumieć pracowników poczty, telegrafu i telefonu.

też narażenie na nią, dalej ze względu na rodzaj, lub ciężkość uchybienia, powtarzania się, albo też inne obciążające okoliczności.

Art. 3.

Przeciw pracownikowi, który jest członkiem Sejmu nie wolno w okresie posiedzeń sejmowych bez zezwolenia Sejmu, ani wdrażać, ani dalej prowadzić postępowania w celu ukarania go za naruszenie obowiązków.

Pracownik nie może być także później ścigany z powodu swoich wynurzeń w wykonaniu zawodu, jako członek konstytucyjnego ciała reprezentacyjnego.

Art. 4.

Przepisy niniejsze nie naruszają prawa przełożonych do karcenia podwładnych pracowników, jakoteż uprawnienia władzy służbowej do zarządzania z mocy obowiązujących przepisów zwrotu kosztów lub szkód.

KARY PORZĄDKOWE.

Art. 5.

Kary porządkowe są:

- a) upomnienie,
- b) grzywna,
- c) odmówienie urlopu.

Grzywna nie może jednorazowo przekraczać kwoty 100 mk. dla urzędników, a 50 dla innych pracowników. Suma grzywien, nałożonych prawomocnie na pracownika w ciągu jednego roku, nie może przekraczać jego jednomiesięcznej zasadniczej płacy.

Grzywnę można nałożyć w zasadzie po pisemnem zagrożeniu.

Art. 6.

Prawo nałożenia kary porządkowej przysługuje, oprócz komisji dyscyplinarnej, naczelnikowi każdej władzy przełożonej.

Przed nałożeniem kary porządkowej należy obwinionemu dać sposobność do pisemnego, lub ustnego usprawiedliwienia się.

O nałożonej karze porządkowej należy pracownika zawiadomić pisemnie z podaniem powodów.

Grzywny potrąca się w razie potrzeby z poborów ukaranego, pobierane grzywny są przeznaczone na cele dobroczynne dla pracowników pocztowych.

Kar porządkowych nie wpisuje się do wykazu stanu osobowego.

Art. 7.

Przeciw karze porządkowej, której nie nałożyła komisja dyscyplinarna, lub naczelnik władzy centralnej można wnieść zażalenie w ciągu czternastu dni u władzy służbowej.

Zażalenie rozstrzyga naczelnik bezpośrednio wyższej władzy z wykluczeniem dalszego środka prawnego.

KARY DYSCYPLINARNE.

Art. 8.

Kary dyscyplinarne są:

- a) nagana,
- b) wstrzymanie awansu,
- c) przeniesienie do innej miejscowości,
- d) przeniesienie na urząd niższej kategorii płacy,
- e) złożenie z urzędu (dymisja bez prośby),
- f) wydalenie ze służby.

Kary dyscyplinarne mogą być nałożone tylko orzeczeniem właściwej Komisji Dyscyplinarnej na podstawie przeprowadzonego w sposób przepisany postępowania dyscyplinarnego.

Orzeczenia dyscyplinarne nie mogą być zarządzeniem administracyjnym ani zmienione ani zniesione.

Art. 9.

Wstrzymania awansu nie można orzec dłużej niż na trzy lata.

Kara ta opóźnia awans o cały w orzeczeniu oznaczony okres czasu nawet wtedy, jeżeli prawo do posunięcia było już nabyte przed prawomocnością orzeczenia; przy obliczeniu okresu czasu nie liczy się tych okresów, które nie są policzalne przy posuwaniu do wyższych poborów.

Art. 10.

Przy zastosowaniu kary przeniesienia orzeka Komisja Dyscyplinarna, czy przeniesienie ma się odbyć na własny koszt skazanego, czy też za przyznaniem przepisanych kosztów przeniesienia.

Art. 11.

Przy zastosowaniu kary przeniesienia na urząd niższej kategorii płacy orzeka Komisja Dyscyplinarna, czy kara ta rozciąga się na cały czas służby skazanego, czy też tylko na pewien ściśle oznaczony okres czasu.

Art. 12.

W wypadkach w Art. 9 jest skazany wykluczony od awansu przed upływem czasu, oznaczonego w orzeczeniu.

Art. 13.

W razie nałożenia kary wydalenia, można skazanemu, który już nabył prawo do poborów spoczynkowych, w wypadku wykazanej niezamożności, przyznać wyjątkowo w orzeczeniu bieżący datek na utrzymanie przez całe życie lub na czas ograniczony, najwyżej w połowie tej kwoty, któraby mu przypadła przy przeniesieniu w stan spoczynku, jako normalna należność spoczynkowa.

Członkom rodziny wydalonego, nie ponoszącym winy, jeżeliby im na wypadek śmierci wydalonego w chwili prawomocności orzeczenia przysługi-

wało prawo do zaopatrzenia, można w razie okoliczności zasługujących na uwzględnienie przyznać w orzeczeniu odpowiedni datek na utrzymanie, poczynsz od śmierci wydalonego, a jeżeli postanowienie pierwszego ustępu nie miało zastosowania, nawet już od chwili wstrzymania jego poborów. Postanowienia ustawowe o utracie poborów spoczynkowych i zaopatrzeń wskutek zasądzenia karno-sądowego stosują się także do takich datków na utrzymanie.

Art. 14.

Przy oznaczeniu kary dyscyplinarnej należy w każdym poszczególnym wypadku uwzględnić ciężkość przestępstwa służbowego i powstałe stąd szkody, jakoteż stopień zawinienia i całe dotychczasowe zachowanie się urzędnika.

Zawarte w osobnych przepisach postanowienia karne, ustalające za pewne naruszenia obowiązków odpowiednie kary dyscyplinarne, przestają obowiązywać.

Komisje Dyscyplinarne i Strony.

KOMISJE DISCYPLINARNE.

Art. 15.

Do przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego ustanawia się Komisje Dyscyplinarne.

- a) Komisje Dyscyplinarne pierwszej instancji przy władzach, podlegających bezpośrednio władzy centralnej,
- b) Wyższą Komisję Dyscyplinarną przy władzy centralnej.

Gdzie ustanowienie Komisji Dyscyplinarnej pierwszej instancji nie jest możliwe, albo nie odpowiada celowi, ma szef władzy centralnej przydzielić zadanie tej komisji innej Komisji Dyscyplinarnej pierwszej instancji.

Art. 16.

Każda Komisja Dyscyplinarna składa się z przewodniczącego, jego zastępców i potrzebnej ilości członków. Mianuje ich na trzyletni okres czynności szef władzy centralnej z pomiędzy pracowników pocztowych, zatrudnionych w miejscu siedziby tej władzy, przy której komisję ustanowiono, tudzież z pomiędzy członków Zarządu miejscowego Koła stowarzyszenia pracowników pocztowych, wyznaczonych przez te Zarządy z grona miejscowych członków Zarządu.

Wszyscy członkowie muszą posiadać bądź wykształcenie prawnicze bądź zawodowe.

W razie potrzeby należy uzupełnić Komisję przez ustanowienie członków Komisji na resztę okresu czynności.

Członkowie Komisji Dyscyplinarnej są w wykonaniu swego urzędu samodzielni i niezawiśli.

WŁAŚCIWOŚĆ

Art. 17.

Bezpośrednio właściwe są:

- a) Komisje Dyscyplinarne pierwszej instancji, dla wszystkich pracowników, zatrudnionych przy odnośnej władzy lub przy jednej z podległych jej władz i urzędów, z wyjątkiem urzędników od V kategorii płacy w górę,
- b) wyższe Komisje Dyscyplinarne dla wszystkich pracowników, należących do stanu osobowego władzy centralnej, albo zatrudnionych przy władzy centralnej, tudzież dla wszystkich urzędników od V kategorii płac w górę.

Od Komisji Dyscyplinarnej pierwszej instancji prowadzi droga prawna do wyższej Komisji Dyscyplinarnej.

Art. 18.

Właściwość zależy od zatrudnienia służbowego i od zaliczenia do kategorii płac w chwili wdrożenia postępowania dyscyplinarnego, a to także wtedy, jeżeli obwiniony popełnił zarzucone mu przestępstwo służbowe w poprzednim innego rodzaju państwowym stosunku służbowym. W wypadkach ostatniego rodzaju należy istnienie i karygodność przestępstwa służbowego oceniać przede wszystkim wedle tych przepisów służbowych którym obwiniony podlegał w chwili popełnienia czynu, sprzeciwiającego się jego obowiązkom. Przy wydawaniu orzeczenia należy jednak uwzględnić także nadawanie się do służby i godność zaufania na stanowisku obecnie zajmowanem. Spory o właściwość rozstrzygają wyższe Komisje Dyscyplinarne.

SENATY DISCYPLINARNE.

Art. 19.

Komisje Dyscyplinarne obradują i orzekają w Senatach, złożonych z przewodniczącego, lub jego zastępcy i czterech asesorów.

Przewodniczący, jego zastępca i 3 asesorowie mają być wybrani ze stanu urzędników z wykształceniem prawniczym lub z wykształceniem zawodowym. Czwartym członkiem ma być jeden z członków Zarządu miejscowego koła dyrekcyjnego, względnie z Głównego Zarządu Stowarzyszenia pracowników pocztowych. Żaden członek Senatu nie może być niższej kategorii od obwinionego.

Naczelnik władzy, przy której ustanowiono Komisję Dyscyplinarną, ma natychmiast złożyć stałe Senaty na okres trzyletni, względnie na czas aż do wejścia w życie przepisów osobowych. Zarazem należy oznaczyć porządek, w jakim pozostali członkowie Komisji wstępują do senatów jako zastępcy.

Art. 20.

W senatach dyscyplinarnych zapadają uchwały bezwzględną większością głosów. Głosowanie odbywa się według starszeństwa, a rozpoczyna najmłodszy stanowiskiem służbowym. Przewodniczący oddaje swój głos na końcu.

Karę wydalenia można orzec tylko wtedy, jeżeli się za tem oświadczy czterech członków Senatu.

Art. 21.

O potrzebne przedmioty: sprzęty, papiery i t. p., akta dla komisji dyscyplinarnych i o załatwienie czynności kancelaryjnych tych komisji mają się starać te władze, przy których komisje istnieją. Naczelnicy tych władz wyznaczają także w każdym wypadku protokolantów do rozpraw dyscyplinarnych z pomiędzy podległych im urzędników z wykształceniem zawodowym.

PROKURATOROWIE DISCYPLINARNI.

Art. 22.

Dla zastępstwa interesów służbowych, naruszonych wskutek uchybienia obowiązkom, należy przy każdej Komisji Dyscyplinarnej ustanowić podług przepisów obowiązujących przy ustanowieniu Komisji, z pomiędzy urzędników z wykształceniem fachowym, prokuratora dyscyplinarnego wraz z potrzebną ilością zastępców.

Obowiązkiem prokuratora dyscyplinarnego jest przy przeprowadzeniu postępowania dyscyplinarnego stać na straży godności i powagi stanu urzędniczego oraz ścisłego wykonywania obowiązków urzędowych.

Przed każdym powzięciem uchwały przez Komisję należy wysłuchać prokuratora dyscyplinarnego dla strzeżenia powierzonych mu interesów.

Art. 23.

Pracownicy ustanowieni członkami Komisji i prokuratorami dyscyplinarnymi, ustępują, jeżeli w ich stanowisku służbowym zajdzie zmiana, wskutek której odpadają warunki ich ustanowienia.

W czasie trwania toczącego się przeciw takiemu pracownikowi postępowania karno-sądowego, lub dyscyplinarnego nie można go powoływać do żadnej czynności urzędowej przy Komisji dyscyplinarnej. Jeżeli postępowanie skończy się ukaraniem, to traci on swoje stanowisko i na jego miejsce należy ustanowić w sposób przepisany innego pracownika na resztę okresu czynności.

OBRONA.

Art. 24.

Pracownik pociągnięty do odpowiedzialności ma prawo przybrać sobie w postępowaniu dyscyplinarnem obrońcę z pomiędzy pracowników pocztowych, pełniących czynną służbę w terytorjalnym okręgu, na który rozciąga się zakres działania Komisji Dyscyplinarnej, albo z grona osób wpisanych na listę obrońców zawodowych.

Naczelnik władzy, przy której istnieje Komisja Dyscyplinarna, ma na prośbę obwinionego ustanowić mu obrońcę do ustnej rozmowy.

Z wyjątkiem wypadku, wspomnianego w poprzednim ustępie nie są pracownicy pocztowi obowiązani do przyjmowania obrony. W żadnym razie nie wolno im przyjmować wynagrodzenia, a wobec obwinionego mają tylko prawo domagać się zwrotu poniesionych wydatków, w interesie obrony konieczne potrzebnych i celowi odpowiadających.

Obronca ma prawo to wszystko, co dla zastępstwa obwinionego uważa za przydatne, bez ogródek przytoczyć i zastosować ustawowe środki obrony. Jest on obowiązany zachować w tajemnicy wszelkie udzielane mu w charakterze obrońcy poufne informacje.

DELEGACJA.

Art. 25.

Jeżeli Komisja Dyscyplinarna nie rozporządza ilością członków, potrzebną do utworzenia Senatu, wówczas ma wyższa Komisja Dyscyplinarna przekazać sprawę dyscyplinarną innej Komisji Dyscyplinarnej.

To samo może ona zarządzić na wniosek prokuratora dyscyplinarnego lub obwinionego, jeżeli zachodzą powody, które bezstronność właściwej Komisji Dyscyplinarnej podają w wątpliwość.

WYKLUCZENIE I WYŁĄCZENIE.

Art. 26.

Do wykluczenia członków Komisji Dyscyplinarnej należy zastosować analogiczne przepisy procedury karnej.

Ponadto ma obwiniony prawo w ciągu ośmiu dni po doręczeniu uchwały przekazującej wyłączyć dwóch członków Senatu Dyscyplinarnego bez podania powodów.

POSTĘPOWANIE DISCYPLINARNE.

WDROŻENIE.

Art. 27.

Naczelnik władzy służbowej, po przeprowadzeniu dochodzeń, potrzebnych ewentualnie celem tymczasowego wyjaśnienia stanu sprawy, przesyła w drodze służbowej doniesienie dyscyplinarne właściwej Komisji Dyscyplinarnej.

Art. 28.

Komisja Dyscyplinarna po wysłuchaniu prokuratora dyscyplinarnego uchwala bez ustnej rozprawy, czy należy wdrożyć śledztwo dyscyplinarne lub nie. Przed rozstrzygnięciem można zarządzić przeprowadzenie dochodzeń.

Jeżeli Komisja Dyscyplinarna uzna, że zachodzi tylko nieprawidłowość, może odstąpić akta naczelnikowi władzy, albo sama nałożyć karę porządkową.

Za zgodą prokuratora dyscyplinarnego może Komisja Dyscyplinarna zamiast uchwały na wdrożenie śledztwa dyscyplinarnego postanowić na miejscu przekazanie sprawy do rozprawy ustnej; do takiej uchwały stosują się postanowienia art. 37.

Art. 29.

Uchwałę o wdrożeniu śledztwa dyscyplinarnego należy doręczyć obwinionemu w drodze służbowej.

Przeciw wdrożeniu śledztwa dyscyplinarnego nie jest dopuszczalny żaden środek prawny. Przeciw uchwale Komisji Dyscyplinarnej I-szej instancji, którą odrzucono wdrożenie, przysługuje prokuratorowi dyscyplinarnemu zażalenie w ciągu czternastu dni do wyższej Komisji Dyscyplinarnej.

Art. 30.

Jeżeli naczelnik władzy służbowej albo Komisja Dyscyplinarna uzna, że zarzucone pracownikowi naruszenie obowiązku podlega ukaraniu karno-sądowemu, wówczas należy wnieść doniesienie do prokuratorów Państwa. a w pierwszym wypadku należy o tem zawiadomić właściwą Komisję Dyscyplinarną. Aż do ukończenia postępowania karno-sądowego, ma postępowanie dyscyplinarne spoczywać.

Art. 31.

Jeżeli przeciw pracownikowi pocztowemu zapadł karno-sądowy wyrok, który według obowiązujących przepisów ustawowych pociąga za sobą bezpośrednio utratę urzędu, należy bez dalszego postępowania zarządzić wydalenie pracownika w drodze administracyjnej. Przytem ma zastosowanie art. 13.

Art. 32.

Sądy karne mają o wdrożeniu postępowania karnego i o wniesieniu oskarżenia przeciw pracownikowi, jakoteż o nałożeniu aresztu, donieść naczelnikowi władzy służbowej skazanego. Naczelnik władzy służbowej zawiadamia o tem właściwą Komisję Dyscyplinarną.

Po prawomocnem ukończeniu postępowania karnego ma sąd karny przesłać akta właściwej władzy służbowej.

ŚLEDZTWO.

Art. 33.

Jeżeli uchwalono wdrożyć śledztwo dyscyplinarne, ustanawia naczelnik władzy, przy której istnieje Komisja, jednego lub więcej komisarzy śledczych z pomiędzy podległych mu urzędników z wykształceniem zawodowem. Pracowników, powołanych do innej czynności w postępowaniu dyscyplinarnem, nie można ustanawiać komisarzami śledczymi.

Do komisarza śledczego stosują się analogicznie postanowienia art. 23 i 26 ustęp 1.

Art. 34.

Komisarz śledczy ma przesłuchać świadków, znawców bez zaprzysiężenia, zbadać z urzędu wszystkie okoliczności i środki dowodowe, potrzebne do zupełnego wyjaśnienia sprawy, oraz dać sposobność obwinionemu do oświadczenia się na wszystkie punkty obwinienia. Odmówienie przezeń współudziału nie wstrzymuje postępowania.

Komisarz śledczy może zażądać współdziałania władz politycznych i policyjnych. W szczególności ma to nastąpić wtedy, jeżeli świadkowie lub znawcy mieszkają poza obrębem powiatu politycznego, w którym przebywa komisarz śledczy, nie czynią zadość zawezwaniu komisarza śledczego, lub bez ustawowego powodu wzbraniają się złożyć zeznanie. Władze polityczne

i policyjne mają przytem postępować według istniejących przepisów o używaniu i przesłuchiowaniu stron przez te władze.

Jeżeli przesłuchanie poszczególnych świadków lub znawców pod przysięgą jest niezbędne, w celu ustalenia prawdy, może komisarz śledczy prosić za zgodą swej władzy służbowej właściwy sąd o przesłuchanie pod przysięgą.

Do przesłuchania świadków i znawców oraz do ich należytości należy stosować odpowiednie przepisy postępowania karnego.

Art. 35.

Prokurator dyscyplinarny może postawić wniosek na uzupełnienie śledztwa, mianowicie przez wniesienie nowych punktów obwinienia.

Także obwiniony ma prawo postawić wniosek na przeprowadzenie pewnych nowych oznaczonych dochodzeń.

Jeżeli komisarz śledczy ma wątpliwości, czy przychylić się do wniosku o uzupełnienie, wówczas winien zasięgnąć uchwały Komisji Dyscyplinarnej. Do takiej uchwały stosują się postanowienia art. 29.

Art. 36.

Podczas trwania śledztwa dyscyplinarnego może komisarz śledczy, o ile to uzna za zgodne z celem postępowania, zezwolić obwinionemu pracownikowi i jego obrońcy na przeczytanie w części lub całości aktów sprawy.

Po doręczeniu uchwały przekazującej przysługuje obwinionemu pracownikowi i jego obrońcy prawo zbadania aktów sprawy i brania z nich odpisów z wyjątkiem protokołów obrad.

Treści aktów sprawy nie wolno podawać do wiadomości publicznej.

PRZEKAZANIE I ZASTANOWIENIA.

Art. 37.

Aktu ukończonego śledztwa udziela się prokuratorowi dyscyplinarnemu, a ten przedkłada je ze swoimi wnioskami Komisji Dyscyplinarnej.

Komisja Dyscyplinarna uchwala bez ustnej rozprawy, czy należy sprawę przekazać do ustnej rozprawy, czy też zastanowić postępowanie o przestępstwo służbowe. W ostatnim wypadku może ona powziąć uchwałę po myśli art. 28 ustęp 2.

W uchwale przekazującej muszą być dokładnie przytoczone punkty obwinienia oraz oznaczone zarządzenia, które należy wydać do przygotowania ustnej rozprawy. Przeciw uchwale przekazującej nie jest dopuszczalny żaden środek prawny.

W ciągu 8 dni po doręczeniu uchwały przekazującej może obwiniony i prokurator dyscyplinarny stawiać dalsze wnioski, które rozstrzyga Komisja Dyscyplinarna bez dopuszczenia osobnego środka prawnego. Uchwałę na zastanowienie postępowania wraz z powodami należy doręczyć obwinionemu w drodze służbowej oraz prokuratorowi dyscyplinarnemu. Przeciw uchwale Komisji Dyscyplinarnej 1-szej instancji, którą zastanowiono śledztwo, może prokurator dyscyplinarny wnieść w ciągu czternastu dni zażalenie do wyższej Komisji Dyscyplinarnej.

ROZPRAWA USTNA.

Art. 38.

Dzień ustnej rozprawy wyznacza przewodniczący Komisji Dyscyplinarnej. Do rozprawy należy wezwać obwinionego, udzielając mu uchwałę przekazującą (wdrażającą) i listę członków Senatu Dyscyplinarnego, oraz jego obrońcę.

Komisja Dyscyplinarna może zarządzić, aby obwiniony zjawił się osobiście do ustnej rozprawy.

Art. 39.

Rozprawa nie jest jawną. Obwiniony pracownik może jednak żądać aby dozwolono wstępu na rozprawę trzem jego zaufanym osobom.

Narady i głosowania podczas i na końcu rozprawy odbywają się na posiedzeniu tajnem.

Treści rozprawy nie wolno podawać do wiadomości publicznej.

Art. 40.

Rozprawa rozpoczyna się odczytaniem uchwały przekazującej. Potem następuje przesłuchanie obwinionego oraz wezwanych świadków i znawców, tudzież, o ile jest potrzebne, odczytanie protokółów, spisanych w postępowaniu wstępnem i innych ważniejszych dokumentów.

Asesorom, obwinionemu, jego obrońcy i prokuratorowi dyscyplinarnemu przysługuje prawo oświadczyć się na poszczególne przedstawione środki dowodowe, oraz stawiać pytania obwinionemu, świadkom i znawcom.

Po ukończeniu postępowania dowodowego należy wysłuchać wywodów i wniosków prokuratora dyscyplinarnego, tudzież obrony obwinionego, jakoteż jego obrońcy. Obwinionemu przysługuje ostatnie słowo.

ORZECZENIE.

Art. 41.

Komisja Dyscyplinarna ma przy wydawaniu orzeczenia tylko to uwzględniać, co zaszło na ustnej rozprawie. W rozstrzygnięciu swoim nie jest ona związana, ani wyrokiem uwalniającym sądu karnego, ani jego regułami dowodowymi, lecz ma orzekać według swojego swobodnego przekonania, jakiego nabrała na podstawie sumiennego zbadania wszystkich przedstawionych środków dowodowych.

Art. 42.

Orzeczeniem Komisji Dyscyplinarnej musi być obwiniony albo uwolniony od zarzuconego mu naruszenia obowiązków, albo uznany winnym takiego naruszenia. W razie nznania winy, ma orzeczenie zawierać oznaczenie kary dyscyplinarnej lub porządkowej, jaka spada na obwinionego.

Art. 43.

Jeżeli obwinionego uwolniono lub nałożono na niego karę porządkową, wówczas kosztą postępowania ponosi Państwo. Jeżeli orzeczono przeciw

niemu karę dyscyplinarną, należy w orzeczeniu podać, czy, o ile ze względu na postawione przez niego wnioski dowodowe, jakoteż ze względu na jego stosunki majątkowe i nałożoną karę, ma on zwrócić kosztą postępowania. Koszta, wynikłe z przybrania obrońcy, ma we wszystkich wypadkach ponosić obwiniony.

Art. 44.

Orzeczenie należy zaraz ogłosić i najpóźniej w ciągu ośmiu dni doręczyć wzraz z powodami rozstrzygnięcia obwinionemu, tudzież prokuratorowi dyscyplinarnemu.

Art. 45.

Z ustnej rozprawy należy spisać protokół, który ma zawierać nazwiska obecnych i przedstawienie przebiegu rozprawy we wszystkich istotnych punktach.

Na narady i głosowania należy prowadzić osobny protokół.

Obadwa protokoły ma podpisać przewodniczący i protokółant.

Art. 46.

Jeżeli obwiniony umrze przed prawomocnością orzeczenia, albo jeżeli zezwolono mu na wystąpienie ze stosunku służbowego, wówczas należy postępowanie zastanowić.

ODWOŁANIE.

Art. 47.

Od orzeczeń Komisji Dyscyplinarnej I-szej instancji może obwiniony i prokurator dyscyplinarny wnieść odwołanie z powodu orzeczenia o winie i karze, jakoteż z powodu rozstrzygnięcia co do zwrotu kosztów.

Odwołanie ma skutek odraczający.

Odwołanie na korzyść obwinionego nie jest dopuszczalne, jeżeli nałożono tylko karę porządkową.

Art. 48.

Odwołanie należy wnieść w ciągu czternastu dni po doręczeniu orzeczenia dyscyplinarnego, do przewodniczącego Komisji Dyscyplinarnej.

Przewodniczący ma odrzucić odwołanie, jeżeli jest niedopuszczalne, spóźnione, albo wniesione przez osobę, której nie przysługuje prawo odwołania.

Art. 49.

Instancja odwoławcza rozstrzyga bez ustnej rozprawy:

a) jeżeli uważa za potrzebne uzupełnienie śledztwa.

W tym wypadku należy przeprowadzenie poruczyć Komisji Dyscyplinarnej I-ej instancji:

b) jeżeli istotne wadliwości postępowania wymagają jego powtórzenia w I-szej instancji. W tym wypadku należy znieść zaczepione orzeczenie i zwrócić sprawę właściwej Komisji Dyscyplinarnej I-szej instancji;

c) jeżeli odwołanie dotyczy tylko rozstrzygnięcia o zwrocie kosztów.

Jeżeli nie zachodzi żaden z wypadków przewidzianych w ustępie pierwszym, wówczas przewodniczący wyznacza dzień ustnej rozprawy. Do dalszego postępowania należy stosować analogiczne przepisy o ustnej rozprawie i orzekaniu w I-szej instancji.

WYKONANIE ORZECZENIA.

Art. 50.

Po prawomocności ma przewodniczący Komisji Dyscyplinarnej zarządzić wykonanie kary przez właściwą władzę i przesłać w drodze służbowej naczelnikowi władzy służbowej egzemplarz orzeczenia wraz z powodami rozstrzygnięcia.

Kary dyscyplinarne należy wpisywać do wykazu stanu osobowego. Jak długo wpis istnieje, należy przechowywać odpis orzeczenia.

Art. 51.

Po upływie trzech lat od prawomocności orzeczenia, nigdy jednak przed zupełnem odpokutowaniem nałożonej kary dyscyplinarnej, należy na prośbę skazanego wykreślić wpis z wykazu stanu osobowego, jeżeli pracownik przez ten czas zachowywał się nienagannie.

Rozstrzygnięcie takiej prośby przysługuje szefowi władzy centralnej.

Po wykreśleniu kary dyscyplinarnej w wykazie stanu osobowego może szef władzy centralnej w razie stale nienagannego zachowywania się pracownika i bardzo dobrego pełnienia służby, zezwolić, aby przy dalszem posunięciu do wyższych poborów policzono napowrót w całości lub w części okres wykluczenia.

WZNOWIENIE POSTĘPOWANIA.

Art. 52.

Jeżeli odrzucono wdrożenie postępowania dyscyplinarnego, lub utrzymano postępowanie z innego powodu niż z art. 46, albo uwolniono obwinionego lub nałożono na niego tylko karę porządkową, w ten czas można na wniosek prokuratora dyscyplinarnego wznowić postępowanie na niekorzyść obwinionego tylko wtedy, jeżeli wyjdą na jaw nowe fakty, albo środki dowodowe, które same lub w związku z dowodami poprzednio zebranymi mogą stanowić dowód przeciw obwinionemu i uzasadniać nałożenie kary dyscyplinarnej.

Art. 53.

Skazany prawomocnie na karę dyscyplinarną, albo jego ustawowi spadkobiercy, mogą żądać wznowienia postępowania także po wykonaniu kary, jeżeli przedstawią nowe fakty lub środki dowodowe, które same lub w związku z dowodami poprzednio zebranymi mogą uzasadniać uwolnienie lub nałożenie kary porządkowej, albo zamiast wydalenia łagodniejszą karę dyscyplinarną.

Art. 54.

O wznowieniu postępowania, jakoteż o tem, czy z powodu postawienia wniosku na wznowienie postępowania należy wstrzymać wykonanie,

rozstrzyga bez ustnej rozprawy Komisja Dyscyplinarna, która rozstrzygała w I-ej instancji.

Rozstrzygnięcie Komisji Dyscyplinarnej I-ej instancji można zacząć za pomocą zażalenia w ciągu czternastu dni po doręczeniu.

Art. 55.

Pozwolenie na wznowienie postępowania znosi o tyle orzeczenie, o ile dotyczy tego czynu, co do którego dozwolono wznowienie postępowania.

Przez wznowienie wchodzi sprawa z reguły w stadium śledztwa. Wykonanie kary dyscyplinarnej należy wstrzymać.

Art. 56.

Jeżeli skazanego, na którego korzyść dozwolono wznowienie postępowania, uznano ponownie winnym, nie można nałożyć na niego surowszej kary od tej, którą nałożono na niego poprzedniem orzeczeniem.

Przy wymiarze kary należy uwzględnić karę już poniesioną.

Komisja Dyscyplinarna, która uznała za dopuszczalne wznowienie postępowania na korzyść obwinionego, może za zgodą prokuratora dyscyplinarnego orzec zaraz uwolnienie lub karę łagodniejszą.

Art. 57.

Jeżeli na podstawie wznowienia zastanowiono postępowanie dyscyplinarne, albo uwolniono skazanego na karę dyscyplinarną lub skazanego tylko na karę porządkową, ustawowo ma mu Państwo zwrócić to, co stracił z dochodów służbowych wskutek nieusprawiedliwionego skazania.

Jeżeli skazanego zasądzono na podstawie wznowionego postępowania na łagodniejszą karę dyscyplinarną, może Komisja Dyscyplinarna orzec, że Państwo ma mu zwrócić dochody służbowe, utracone przez wykonanie kary.

Po śmierci urzędnika przysługują także pozostałym po nim członkom rodziny, uprawnionym do zaopatrzenia, prawo do żądania zwrotu o tyle, o ile utraciły należące się mu od skazanego utrzymanie.

PRZYWRÓCENIE DO PIERWOTNEGO STANU.

Art. 58.

W razie spóźnienia terminu do wniesienia środka prawnego może instancja odwoławcza zezwolić obwinionemu urzędnikowi na przywrócenie do pierwotnego stanu, jeżeli zdoła on wykazać, że okoliczności, nie dające się usunąć, uniemożliwiłyby mu bez jego winy dotrzymanie terminu.

Wniosek na przywrócenie do pierwotnego stanu musi być wraz z równoczesnem wywodem środka prawnego wniesiony w terminie czternastodniowym po ustaniu przeszkody do Komisji Dyscyplinarnej I-szej instancji. Ta udziela wniosku prokuratorowi dyscyplinarnemu do oświadczenia się.

Jeżeli instancja odwoławcza zezwoli na przywrócenie do pierwotnego stanu, może orzec zaraz w sprawie głównej.

ZAWIESZENIE W SŁUŻBIE.

Art. 59.

Komisja Dyscyplinarna może w każdej chwili pracownika, przeciw któremu wdrożono postępowanie karno-sądowe lub dyscyplinarne, suspendować w służbie, jeżeli to jest wskazane ze względu na rodzaj i ciężkość przestępstwa służbowego. Prawo to przysługuje Komisji Dyscyplinarnej także wtedy, jeżeli przeciw pracownikowi wdrożono postępowanie o pozbawienie własnowolności, albo otwarto konkurs do jego majątku.

Art. 60.

Jeżeli nad pracownikiem zawieszono karno-sądowy areszt śledczy, ma naczelnik władzy służbowej, albo władzy przełożonej zarządzić bezzwłocznie tymczasową suspensję aresztowanego.

Oprócz tego ma prawo każdy przełożony, powołany bezpośrednio lub pośrednio do wykonywania nadzoru służbowego, zarządzić tymczasową suspensję pracownika, jeżeli on wśród szczególnie ważnych okoliczności stał się winny jawnego odmówienia posłuszeństwa albo jeżeli ze względu na jakość zarzuconego mu przestępstwa służbowego, byłaby przez pozostawienie go w służbie zagrożoną powagą urzędu, lub istotne interesy służby.

Prawo do tymczasowego suspendowania przysługuje pod wymienionymi warunkami także urzędnikowi, któremu poruczono przeprowadzenie inpekcyj urzędu.

Tymczasową suspensję w służbie, zarządzoną po myśli ustępu 2-go, może znieść każdy naczelnik przełożonej władzy.

O każdej tymczasowej suspensji należy natychmiast zawiadomić w drodze służbowej Komisję Dyscyplinarną, która ma bezzwłocznie suspensję zatwierdzić lub uchylić.

Art. 61.

Uchwałą Komisji Dyscyplinarnej można na czas trwania suspensji ograniczyć pobory urzędnika aż do dwóch trzecich.

Art. 62.

Suspensja kończy się najpóźniej z chwilą prawomocnego zakończenia postępowania dyscyplinarnego.

Jeżeli pierwiej odpadną okoliczności, które spowodowały suspensję urzędnika, ma Komisja Dyscyplinarna suspensję uchylić.

Art. 63.

Komisja Dyscyplinarna rozstrzyga bez ustnej rozprawy o nałożeniu, zawieszeniu lub zniesieniu suspensji.

Przeciw rozstrzygnięciu Komisji Dyscyplinarnej I-ej instancji można wnieść zażalenie w ciągu czternastu dni po doręczeniu. Zażalenie jednak nie ma skutku odraczającego.

Przeciw tymczasowej suspensji nie jest dopuszczalny żaden środek prawny.

Art. 64.

Jeżeli pracownika skazano na karę dyscyplinarną, albo w wypadku art. 59 pozbawiono go własnowolności, lub zarządzono suspensję z powodu otwarcia konkursu, to czas suspensji nie jest policzalny do wyższych poborów i przy wymiarze poborów spoczynkowych. W tych wypadkach, jeżeli, wtedy, gdy pracownika wskutek zasądzenia karno-sądowego wydano w drodze administracyjnej, nie wypłaca się dodatkowo poborów. zatrzymanych w czasie suspensji.

Natomiast policzalny jest czas suspensji i należy zarządzić posunięcie ze skutkiem wstecz działającym, a wreszcie spowodować dodatkową wypłatę poborów, zatrzymanych po myśli art. 61, jeżeli postępowanie dyscyplinarne zakończyło się zastanowieniem, uwolnieniem lub nałożeniem kary porządkowej, albo odmówiono pozbawienia własnowolności.

DORĘCZENIA.

Art. 65.

Wszelkie doręczenia, które mają nastąpić według postanowień niniejszych przepisów, są ważne i powodują bieg terminów, jeżeli uskutecznią się je interesowanemu osobiście, jego obrońcy, lub innemu pełnomocnikowi, albo w razie, gdy jego miejsce pobytu nie jest znane, jeżeli złoży się je u naczelnika jego ostatniej władzy służbowej. Publiczne wezwania do jawienia się, jakoteż urzędowe ogłoszenie orzeczenia nie jest dopuszczalne.

ŚRODKI PRAWNE I TERMINY.

Art. 66.

O ile w niniejszych przepisach nie postanowiono inaczej, nie można osobnym środkiem prawnym zaczepiać rozstrzygnięć i zarządzeń Komisji Dyscyplinarnej I-szej instancji lub przewodniczącego Senatu Dyscyplinarnego, lecz tylko łącznie ze środkiem prawnym, przysługującym przeciw ostatecznemu rozstrzygnięciu lub zarządzeniu. Zażalenia należy wnosić do przewodniczącego Komisji Dyscyplinarnej I-szej instancji, który ma je odrzucić, jeżeli są niedopuszczalne, spóźnione, lub wniesione przez osoby, nie mające prawa zażalenia.

Terminy do wnoszenia środków prawnych nie mogą być przedłużane. Terminy zaczynają się z dniem następującym po doręczeniu. Niedziele i dni świąteczne nie wliczają się do terminu, jeżeli przypadają na początek lub koniec terminu. Które dni należy uważać za świąteczne, postanawiają przepisy obowiązujące dla sądów. Dni biegu pocztowego nie wlicza się do terminu.

Podania można wnosi także telegraficznie.

UWOLNIENIE OD STEMPLI I NALEŻYTOŚCI.

Art. 67.

Wszelkie pisma w sprawach dyscyplinarnych są wolne od stempli i należności.

Art. 68.

Niniejsze przepisy wchodzi w życie natychmiast i mają moc prawną aż do wydania przepisów osobowych.

Warszawa, dnia 20 czerwca 1919 r.

№ 2536/Pr.

3.

Zamawianie druków i blankietów P. K. O. do rozprzedaży asygnat Polskiej Pożyczki Państwowej.

Urzędy pocztowe mają swe zamówienia na druki i blankiety P. K. O. do subskrypcji Polskiej Pożyczki Państwowej przysyłać wprost do Sekcji III (gospodarczej) Ministerstwa Poczty i Telegrafów. Odnośnie do urzędów pocztowych we wschodniej połaci Okręgu Lwowskiej Dyrekcji Poczty i Telegrafów ustali ta dyrekcja, które z urzędów jej okręgu mają zapotrzebowanie druków pokrywać wprost u niej.

Równocześnie przypomina się urzędom pocztowym, że na podstawie instrukcji Nr. 1493/pr. (Dziennik urzędowy M. P. T. Nr 5, należy pobraną w drodze subskrypcji gotówkę miejscowej waluty przekazywać do Urzędu pożyczek zapomocą blankietów P. K. O. i w tym celu powinien każdy urząd pocztowy posiadać dostateczny ich zapas. Tylko w razie braku blankietów P. K. O. należy posługiwać się do przesyłki pieniędzy listami wartościowymi. Nadto na dowodzie odbioru tegoż blankietu, przyklejonym do listy nabywców, należy dokładnie wymienić, w jakim celu wysyła się pieniądze na konto Urzędu pożyczek (zamówienie na asygnaty, zamawianie na asygnaty brakujące do listy nabywców, niedobór lub nadwyżka przy zamówieniu lub realizacji asygnat, i t. p.

Warszawa, dnia 12 czerwca 1919 r.

№ 18737/84/V.

3a.

O sprzedaży asygnat Polskiej Pożyczki Państwowej w lipcu 1919 r.

Na skutek rozporządzenia Ministerstwa Skarbu z czerwca 1919 Nr. 3540 mają urzędy pocztowe wszystkie odcinki asygnat Polskiej Pożyczki Państwowej sprzedawane w lipcu b. r. oznaczyć wyraźnie napisem lub stemplem „Lipiec“.

Napis ten lub stempel ma być umieszczony na asygnacie pod numerem.

Warszawa, dnia 24 czerwca 1919 r.

4.

Delegaci Ministerstwa Poczt i Telegrafów za granicą.

W celu nawiązania bliższych stosunków pocztowych i telegraficznych z zagranicą i zasiągnięcia bezpośrednich wiadomości o połączeniach w obecnych trudnych warunkach komunikacyjnych wysłało Ministerstwo Poczt i Telegrafów z końcem kwietnia b. r. Szefa Wydziału zagranicznego kodyfikacyjnego D-ra Władysława Dalbora do Wiednia jako głównego obecnie węzła przechodowego i Bernu szwajcarskiego jako siedziby Międzynarodowych Związków pocztowego i telegraficznego. Delegat odbył za granicą szereg konferencji, na których poinformował zarządy zagraniczne o obszarach, pozostających pod polskim zarządem i obecnych stosunkach kursowych w Polsce, omówił połączenia i warunki ruchu przechodowego, kwestię taryf, umówił się co do wzajemnej wymiany dzienników i wydawnictw fachowych i sposobu szybkiego porozumiewania się w przyszłości oraz zbadał warunki, od których zależy polepszenie i rozszerzenie ruchu zagranicznego i na inne przesyłki poza pocztą listową. Przy tej sposobności przyjrzał się także wzorowym urządzeniom poczty i telegrafu w Szwajcarii i zapoznał się z obecnym stanem ruchu pocztowego i telegraficznego w Krajach byłej Austrii. Połączenia kolejowe na terytorjum byłej Austrii z powodu braku węgla oraz anormalnych stosunków politycznych są aż do granic Szwajcarii bardzo złe, a i w Szwajcarii z powodu braku węgla pociągi chodzą powoli, przesyłka zatem poczty do państw zachodnich trwa bardzo długo. Niektóre główne połączenia telegraficzne jak i pocztowe są zupełnie przerwane. Wprowadzenie zagranicznego ruchu przekazowego i abonamentu gazet przez pocztę okazuje się obecnie jeszcze niemożliwym z powodu nadzwyczajnej chwiejności kursów walutowych, w szczególności marek i koron (niestemplowanych i 3 rodzajów stemplowanych). Natomiast da się może niedługo wprowadzić przesyłkę paczek pocztowych bez podania wartości między Austrią niemiecką a Polską. Delegat spotkał się we Wiedniu, któremu zależy na stosunkach z Polską, z wielką uprzejmością, w Szwajcarii zaś powitano w sposób radosny nawiązanie z nami ściślejszych stosunków komunikacyjnych.

Zaraz po powrocie delegata ze Szwajcarii zażądał telegraficznie Polski Komitet Narodowy w Paryżu delegowania do Paryża fachowców pocztowych i telegraficznych do wydania opinii w sprawach związanych z pertraktacjami pokojowymi. Wskutek tego wezwania delegowało Ministerstwo Poczt i Telegrafów D-ra Dalbora i Starszego Referenta Sylwestra Maciejewskiego, kierownika wydziału biegów pocztowych, zlecając im przy tej sposobności uregulowanie wszystkich stosunków pocztowych i telegraficznych z Francją.

Delegaci po przybyciu do Paryża, wyrazili przedewszystkiem opinię fachową co do zabezpieczenia dla Polski ruchu przechodowego pocztowego, telegraficznego i telefonicznego przez Austrię niemiecką, Węgry i Niemcy oraz przez wolne miasto Gdańsk, a D-r Dalbor ujął te sprawy w formy prawne, przedstawiając brzmienie artykułów, które miano włączyć do traktatów pokojowych oraz brzmienie konwencji pocztowej i telegraficznej z Gdańskiem. W sprawie ostatniej zajęto stanowisko, że poczta, telegraf i telefon w obrębie wolnego miasta Gdańska powinny tworzyć jedną całość z administracją pocztową i telegraficzną w Polsce, czy to w formie jednolitego polskiego zarządu, czy też, wobec niestety niedostatecznego brzmienia odnośnego artykułu w traktacie z Niemcami, w formie osobnej ściślej konwencji poczt i telegrafów z Gdańskiem.

W konferencjach z francuskim Ministerstwem Poczt i Telegrafów omówiono wszystkie sprawy ruchu pocztowego i telegraficznego między

Polską a Francją oraz ruchu przechodowego przez Francję do innych państw europejskich i krajów zamorskich, a na wspólnych konferencjach w francuskim Ministerstwie Wojny załatwiono sprawę poczty polowej (wojskowej) oraz wysyłanie poczty polskiej francuskim pociągiem wojskowym. Bezpośrednim wynikiem tych konferencji jest uzyskanie zezwolenia francuskiego Sztabu Generalnego na przesyłanie pociągiem pospiesznym Warszawa-Paryż, odchodzącego obecnie już 3 razy tygodniowo, poczty polskiej do Francji, Anglii, Stanów Zjednoczonych i Belgii. W ten sposób przyspieszono już od 11 b. m. komunikację z zagranicą o kilka dni i zabezpieczono ją przed niepewnymi losami na kilku granicach. Następnie uzyskano temi samymi pociągami połączenie poczty polowej (wojskowej) polskiej z francuską, co ma wielkie znaczenie dla oddziałów armji Hallera. Wreszcie omówiono warunki wymiany paczek pocztowych między Francją, a Polską koalicyjnym pociągiem żywnościowym, który w najbliższych dniach ma chodzić 4 razy tygodniowo między Paryżem a Warszawą przez Modenę, Medjolan, Triest, Wiedeń, Kraków i Radom.

Ponadto zaznajomiono się z organizacją poczt i telegrafów francuskich i z wykształceniem zawodowym personelu, przywożąc ze sobą obfity zbiór instrukcji i podręczników zawodowych, wzorów, rysunków i próbek inwentarza pocztowego. Oglądnięto także urządzenie urzędów pocztowych i telegraficznych w Paryżu w szczególności główne biuro ruchu zagranicznego.

Delegaci wręczyli Generalnemu Sekretarzowi Poczt i Telegrafów w Paryżu w imieniu ministra Lindego ozdobny album marek i znaczków pocztowych polskich, otrzymując zato serdeczne podziękowanie i obietnicę odwzajemnienia się albumem francuskim. Oddano także urzędowi francuskiemu spis urzędów pocztowych i telegraficznych, czynnych obecnie we wszystkich dawnych 3 zaborach ze sprostowaną nomenklaturą polską.

Generalny Zarząd poczt i telegrafów francuskich przyjął delegatów jako wysłanników państwa sprzymierzonego bardzo serdecznie z całą uprzedzającą uprzejmością, podkreślając gotowość do wszelkiej pomocy ze względu na szczególny wspólny interes obu krajów.

Mając obecnie bezpośrednie informacje z zagranicy i nawiązawszy z nią bezpośrednie stosunki wyzyska Ministerstwo Poczt i Telegrafów natychmiast każdą sposobność, aby przyspieszyć transport poczty i ruch telegraficzny i wprowadzić jaknajprędzej tak ogromnie ważną wymianę przekazów, gazet i paczek z zagranicą.

Warszawa, dnia 20 czerwca 1919 r.

№ 18294/I.

5.

Zniesienie ograniczeń korespondencji listowej do Austrii niemieckiej.

Ograniczenia korespondencji listowej do Austrii niemieckiej zostały w zupełności zniesione. Wobec tego dopuszczone są odtąd do Austrii niemieckiej przesyłki listowe wszelkiego rodzaju, a zatem także i listy polecone oraz papiery handlowe.

Warszawa, dnia 16 czerwca 1919 roku.

6.

Prowadzenie kroniki ważniejszych wypadków w urzędach pocztowych i telegraficznych.

W instrukcji służbowej dla Naczelników urzędów pocztowych, telegraficznych i telefonicznych, ogłoszonej w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Poczt i Telegrafów Nr. 5 zalecono prowadzenie kroniki wypadków w ich okręgach w specjalnej na ten cel przeznaczonej księdze.

Zwracając uwagę na to, poleca się urzędowi, które jeszcze nie wprowadziły tego w życie, aby natychmiast założyły taką kronikę.

Należy w niej dokładnie, treściwie i w porządku chronologicznym notować wszelkie zdarzenia i okoliczności ważne, dotyczące się działalności, rozwoju, wypadków i zmian zaszytych od chwili uruchomienia danego urzędu. Przedewszystkiem należy w kronice tej, jeśli urząd pocztowy lub telegraficzny w danej miejscowości istniał za rządów zaborczych, podać daty założenia urzędu i inne ważne zdarzenia jego z tych czasów, o ile je można stwierdzić.

№ 16342/V.

7.

Odbieranie materiału pocztowego w urzędach pocztowych stałych.

W uzupełnieniu „Tymczasowej Instrukcji pocztowej (przepisy wykonawcze)” wydaje się następujące postanowienia o odbieraniu nadeszłego materiału pocztowego:

Przywieziony (przyniesiony) do urzędu materiał odbiera od pocztyljona (konwojanta) i sprawdza urzędnik na podstawie wykazu. Wszczegółności ma urzędnik bezpośrednio po nadejściu poczty w obecności konwojanta dokładnie porównać i zbadać zewnętrzny wygląd odsyłek t. j. a) odcisk plomby lub pieczęci urzędu wysyłającego worek, b) odcisk i datę stempla na chorągiewce, c) całość sznurka, oraz czy worek sam oraz między fałdami szyjki nie ma śladów przecięcia lub otwierania. W analogiczny sposób postępuje się również z nadeszłymi paczkami.

Odbiór potwierdza urzędnik wraz z konwojantem po lewej stronie w wykazie i zaraz przystępują obaj do otwierania odsyłek. Jeżeli z ważnych powodów musi się otwieranie odsyłek odbyć później, należy w międzyczasie przechowywać worki zbiorcze i pieniężne oraz pakiety wartościowe pod wspólnym zamknięciem.

Otwieranie worków skutecznia woźny w obecności urzędnika a w większych urzędach ewentualnie w obecności drugiego urzędnika jako świadka. Odsyłki (worki) otwiera się kolejno i z osobna t. j. do otwierania następnej przystępuje się dopiero po całkowitem odebraniu poprzedniej. Równoczesne otwieranie kilku odsyłek jest surowo wzbronione. Równocześnie sprawdza urzędnik naprzd na podstawie rekapitulacji karty ilość wiązanek i luźnych przesyłek. Po sprawdzeniu ilości i jakości wiązanek i ich zewnętrznego wyglądu, otwiera woźny w nieprzerwanej obecności urzędnika najpierw wiązanki (zbiorcze) z listami pieniężnymi następnie z poleconymi. Urzędnik odczytuje z karty ogólne sumy jednogatunkowych przesyłek, a woźny przelicza je w jego obecności i oddaje mu przy równoczesnym sprawdzeniu zapowiedzianych a znalezionych sum przez wgląd w kartę.

Równocześnie z odbieraniem bada urzędnik zewnętrzny wygląd przesyłek i na znak nadejścia i sprawdzenia podkreśla w karcie niebieskim ołówkiem kwotę wartości przy wartościowych (listach, paczkach wartościowych) zaś przy pojedynczo kartowanych (zapisanych) przesyłkach poleconych numer nadawczy. Badanie reszty przesyłek wynotowanych w karcie nadejścia t. j. workowników zwykłych, listów poleconych sumarycznie wpisanych odbywa się podobnie przez podkreślanie pojedynczych sum.

Po skończonej czynności podpisują kartę, na której należy po prawej stronie wycisnąć stempel kalendarzowy, urzędnik, woźny i ewentualny świadek.

Następnie przystępuje urzędnik do rozdziału materiału na grupy, podane w prawym odcinku karty (Podział) i wpisuje w odpowiednich pozycjach przypadające na te grupy ilości przesyłek. Suma musi się zgadzać z przesyłkami wykazanymi w karcie. W podziale również potwierdza się odbiór przesyłek wydanych do innych oddziałów.

Za ściśle wykonanie powyższych przepisów są pracownicy materialnie odpowiedzialni.

Warszawa, dnia 12 czerwca 1919 r.

8.

Utworzenie odrębnej stacji rządowej telefonów podmiejskich w Warszawie.

Dla ułatwienia mieszkańcom okolic Warszawy korzystania z komunikacji telefonicznej w promieniu do 30 kilometrów, otwiera się w Warszawie specjalną stację rządową telefonów podmiejskich, do której będą włączone:

- 1) Przewody pojedynczych abonentów podmiejskich używających telefonów wyłącznie dla własnego użytku.
- 2) Przewody łączące stację podmiejską w Warszawie z centralami telefonicznymi przy podmiejskich urzędach pocztowo telegraficznych w powiecie Warszawskim jako stacjami pomocniczymi.
- 3) Przewody rozmównic publicznych w miejscowościach podmiejskich.

Wymienione trzy kategorie przewodów utworzą sieć telefonów podmiejskich.

Centrala dla sieci telefonów podmiejskich ma być otworzona w gmachu telefonów „Cedergren“, kierownictwo zaś tą centralą i całą siecią podmiejską powierza się czasowo urzędowi telefonów międzymiastowych.

Korzystanie z Warszawskiej podmiejskiej sieci telefonów ustala się na zasadzie następujących tymczasowych przepisów:

ABONENCI:

- 1) Abonenci podmiejskiej stacji telefonów w Warszawie korzystają z rozmów między sobą i z abonentami sieci miejskiej w Warszawie za stałą opłatą roczną. Aparat telefoniczny może służyć do użytku tylko określonego z góry grona osób (rodzina, urzędnicy fabryki i t. p.) winien być umieszczony w miejscu niedostępnym dla publiczności. Odstępowanie telefonu za opłatą do użytku osób obcych jest wzbronione. W razie przekroczenia tego zakazu aparat abonenta będzie niezwłocznie wyłączony z sieci, przy czem wniesiona opłata ubonamentowa nie podlega zwrotowi.

II) Abonenci stacji podmiejskiej mogą być:

- a) bezpośredni — włączeni za pomocą oddzielnego przewodu wprost do stacji podmiejskiej w Warszawie;
- b) pośredni — włączeni do centralek pomocniczych przy urządzeniach Poczto-telegraficznych w miejscowościach powiatu Warszawskiego.

III) Opłata wynosi:

a) Dla abonentów bezpośrednich:	Rocznie:
1) Za aparat główny	Mk. 420.—
2) za utrzymanie linii poza promieniem 3 kilometrów od stacji podmiejskiej w Warszawie, za każdy kilometr lub część tegoż po	" 50.—
3) za aparat dodatkowy	" 180.—
4) za utrzymanie linii od aparatu głównego do dodatkowego, za każdy kilometr lub część kilometra rzeczywistej długości linii dodatkowej po	" 50.—
b) Dla abonentów pośrednich:	
1) Za aparat główny	" 420.—
2) za utrzymanie linii poza promieniem 2 klm. od stacji pomocniczej, do której włączona jest ich linia, za każdy kilometr lub część kilometra po	" 50.—
3) za łączność stacji pomocniczej ze stacją podmiejską w Warszawie podług następującej tabelki:	

Odległość stacji pomocniczej od stacji podmiejskiej w Warszawie.

Do 10 klm.	Rocznie Mk. 100.—
od 10 do 20 "	" " 200.—
od 20 do 30 "	" " 300.—
od 30 do 40 "	" " 400.—

4) Za aparat dodatkowy	Mk. 180.—
5) Za utrzymanie linii od aparatu głównego do dodatkowego za każdy kilometr lub część kilometra rzeczywistej długości linii dodatkowej po	" 50.—

IV) Czas trwania rozmowy:

Dla abonentów bezpośrednich ograniczeniu nie podlega.

Dla abonentów pośrednich może być ograniczony do 3-ch minut, o ile istnieje więcej zgłoszeń na rozmowy za pośrednictwem tego samego przewodu łączącego.

Łączenie abonentów pośrednich odbywa się tylko w godzinach normalnych czynności pocztowo-telegraficznych odnośnych urzędów.

V) Podania o przyłączenia jak również opłaty wnoszą:

abonenci bezpośredni — do urzędu telefonów międzymiastowych w Warszawie, Ordynacka 11, abonenci pośredni do urzędu pocztowo-telegraficznego, przy którym znajduje się stacja telefoniczna pomocnicza.

Budowa linii abonentów stacji podmiejskiej uskutecznia się przez Rząd na koszt abonenta na ogólnych zasadach.

ROZMOWNICA.

VI) W skład sieci rządowej telefonów podmiejskich wchodzi również rozmównice publiczne, z których można prowadzić rozmowy za określoną każdorazową opłatą. Przy rozmowach z rozmównic z abonentami sieci podmiejskiej i miejskiej w Warszawie.

a) czas trwania rozmowy w zasadzie nie jest ograniczony: o ile jednak inna osoba pragnie równocześnie korzystać z komunikacji telefonicznej, rozmowa po upływie trzech minut od rozpoczęcia winna być przerwana.

b) Opłata od rozmowy wynosi:

Dla rozmów w promieniu:

1) do 5 klm. od stacji w Warszawie Mk. 1.—

2) do 50 klm. od stacji w Warszawie „ 2.—

Przy rozmowach z abonentami innych sieci ma zastosowanie ogólna taryfa i przepisy dla rozmów międzymiastowych.

VII) Rozmównice telefoniczne mogą być:

a) Państwowe, przy urządach pocztowo-telegraficznych;

b) prywatne, oddawane czasowo w administrację instytucjom samorządowym, prywatnym lub pojedynczym osobom, za specjalnem pozwoleniem Ministerstwa Poczt i Telegrafów na podstawie umowy, w której przejmujący administrację zobowiązuje się:

1) Dostarczyć odpowiedni lokal na rozmównicę.

2) Przestrzegać wszelkich przepisów co do ruchu telefonicznego.

3) Nie pobierać opłaty wyższej ponad ustanowioną przez Ministerstwo Poczt i Telegrafów, w tym celu cennik opłat winien być wywieszony w miejscu widocznym w rozmównicy.

4) Prowadzić dokładny wykaz rozmów i opłat z obowiązkiem przedstawienia takowego wraz z sumą pieniędzy pobranych za rozmowy co miesiąc do urzędu telefonów międzymiastowych w Warszawie Ordynacka 11.

5) Wynagrodzenie za prowadzenie prywatnej rozmównicy w każdym poszczególnym wypadku podlega zatwierdzeniu przez Ministerstwo.

Reklamacje na niewłaściwą obsługę publiczności przez rozmównice prywatną sieci podmiejskiej kierować należy do urzędu telefonów międzymiastowych. W razie ujawnienia nadużyć lub przekroczenia przepisów instytucja lub osoba administrująca podlega karze w drodze sądowej (pieniężnej do wysokości 500 marek), prócz tego zostaje niezwłocznie pozbawiona prawa utrzymania rozmównicy.

№ 16593/I.

9.

Uzupełnienie wykazu urzędów pocztowych i telegraficznych.

NAZWA URZĘDU	ZIEMIA	POWIAT	DYREKCJA	Telegraf	Telefon	POŁĄCZENIE POCZTOWE
Chodecz	Warszaw.	Włocław.	Łódź	—	—	Amb. № 104 Warsz.-Aleks.-Kuj.
Janów	Siedlecka	Konstan- tynowski	Warszaw.	—	I	Amb. № 108 Biała Podlaska
Ujazdów	Piotrkow.	Brzeziński	Łódź	—	—	Amb. № 452

№ 19384/I.

10.

Tymczasowa zagraniczna taryfa telegraficzna

ważna od 1 lipca 1919 r.

Kraj przeznaczenia	droga (via)	t e l e g r a m y				U W A G A
		zwykłe		prasowe		
		należytość za wyraz				
		marek	koron	marek	koron	
	EUROPA ¹⁾					
Anglja ²⁾	Francja	1.40	2.10	0.70	1.05	1) Należytość za telegram zwykły lub prasowy wynosi najmniej 3 marki (4 kor. 50 hal.).
Austrja niemiecka		0.50	0.75	0.25	0.40	
Belgja	Francja	1.20	1.80	0.60	0.90	
Bułgarja	Austrja- Jugosławia	1.00	1.50	—	—	2) Telegramy pilne niedopuszczone.
Czecho- Słowaczyna		0.50	0.75	0.25	0.40	
Dania	Francja- Anglja	2.00	3.00	1.00	1.50	
Francja	Szwajcarja	0.90	1.35	0.45	0.70	
Grecja	Austrja- Jugosławia	1.00	1.50	0.50	0.75	
Hiszpanja	Szwajcarja- Francja	1.20	1.80	0.60	0.90	
Holandja	Francja- Anglja	1.80	2.70	0.90	1.35	
Jugosławia	Austrja	0.60	0.90	0.30	0.45	
Luksemburg	Szwajcarja- Francja	1.20	1.80	0.60	0.90	
Niemcy	Austrja	0.90	1.35	—	—	
Norwegja	Francja- Anglja	2.00	3.00	1.00	1.50	
Portugalja	Francja- Hiszpanja	1.30	1.95	0.65	1.00	
Rumunja	Austrja- Węgry	1.00	1.50	0.50	0.75	
Szwajcarja	Austrja	0.80	1.20	—	—	
Szwecja	Francja- Anglja	2.10	3.15	1.05	1.60	
Turcja europejska, azjatycka	Austrja- Jugosławia	1.50	2.25	—	—	
Turcja i wyspy		1.80	2.70	—	—	
Węgry	Austrja	0.90	1.35	0.45	0.70	
Włochy	Szwajcarja	1.00	1.50	0.50	0.75	

Kraj przeznaczenia	droga (via)	t e l e g r a m y				U W A G A
		zwykle		prasowe		
		należytość za wyraz				
		marek	koron	marek	koron	
	AFRYKA ³⁾					³⁾ Należytość za telegram zwykły lub prasowy do Algieru, Marokka, Trypolisu i Tunisu wynosi tak jak w obrocie Europejskim najmniej 3 marki (4kor. 50hal.).
Algier	Szwajcarja-Francja	1.20	1.80	0.60	0.90	
Egipt	Włochy-Eastern	6.00	9.00	3.00	4.50	
Marokko	Szwajcarja-Francja	1.70	2.55	0.85	1.30	
Trypolis	Szwajcarja-Francja	2.70	4.05	—	—	
Tunis	Szwajcarja-Francja	1.30	1.95	0.65	1.00	
inne kraje i wyspy	—	10.00	15.00	—	—	
	AMERYKA.					⁴⁾ Telegramy pilne dopuszczone tylko do New-Yorku (miasto) i do Meksyku.
	1. Ameryka północna: ⁴⁾					
New-York (miasto)	Francja	5.00	7.50	2.50	3.75	
Chicago (Illinois)	"	6.00	9.00	3.00	4.50	
S. Francisco (Kalifornja)	"	7.00	10.50	3.50	5.25	
Washington (miasto)	"	7.00	10.50	3.50	5.25	
Stany Zjednoczone (inne)	"	7.00	10.50	3.50	5.25	
Kanada	"	7.00	10.50	—	—	
Meksyk	"	9.00	13.50	—	—	
	2. Ameryka centralna i środkowa: ⁵⁾					
Costa Rica, Guatemala, Honduras, Nicaragua, Panama, San Salvador	Francja	13.00	19.50	—	—	
	3. Antylle: ⁶⁾					⁶⁾ Telegramy pilne dopuszczone tylko do Dominiki.
Kuba, Dominica, Jamajka, Porto Rico it.d.	Francja	13.00	19.50	—	—	

Kraj przeznaczenia	droga (via)	t e l e g r a m y				U W A G A
		zwykłe		prasowe		
		należytość za wyraz				
		marek	koron	marak	koron	
	4. Ameryka południowa:					
Argentyna	Francja	12.00	18.00	6.00	9.00	
Brazylja	"	12.00	18.00	6.00	9.00	
Boliwia, Chili, Peru, Urugwaj	"	12.00	18.00	6.00	9.00	
Kolumbia, Ecu- ador, Paragwaj, Venezuela	"	12.00	18.00	—	—	
	A Z J A.					
Arabja	Włochy- Eastern	10.00	15.00	—	—	
Indie brytyjskie	"	12.00	18.00	—	—	
Chiny	"	15.00	22.50	7.50	11.25	
Japonja	"	15.00	22.50	7.50	11.25	
inne kraje i wyspy	"	12.00	18.00	—	11.25	
	OCEANJA.					
Australja, Bor- neo, Hawaj, Ja- wa, Sumatra i t. d.	Włochy- Eastern	15.00	22.50	—	—	

U W A G A: Taryfę zagraniczną musiano zastosować do taks międzynarodowych, wyrażonych we frankach w złocie. Aby móżd obcym państwom wypłacać w tej walucie ich udziały w taksach, musiano ustalić tymczasowy równoważnik (ekwiwalent) w markach i koronach.

Taryfa ta jest tymczasowa, gdyż taksy do poszczególnych państw muszą być umówione z każdym państwem z osobna oraz z państwami przechodniemi, co z natury rzeczy w obecnych warunkach nie mogło jeszcze nastąpić odnośnie do wszystkich państw. Z drugiej strony taksy obecne są obliczone w wielu wypadkach według dróg anormalnych i dłuższych, gdyż przechód drogą najkrótszą przez wiele krajów jest niemożliwy np. przez Niemcy, Rosję i Węgry.

Taryfę stałą i zupełną będzie można wydać dopiero po uregulowaniu stosunków politycznych, po umówieniu taks z każdym krajem z osobna i po wprowadzeniu nowej waluty polskiej.

Konieczne zmiany będą ogłaszane w każdym poszczególnym wypadku.

12.

Mianowania, przeniesienia i wiadomości osobowe.

Dekretem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 26-go maja 1919 r. № 2386/Pr. mianowany został urzędnik Stanisław Rosicki urzędnikiem Zawodowych Izb Obrachunkowych i włączony do kategorii IX etatu plac urzędników państwowych.

Dekretem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 26-go maja 1919 r. № 2270/Pr. posunięci zostali urzędnicy Ministerstwa Poczt i Telegrafów, Stanisław Baranowski, Ludwik Wojciechowski i Adam Cytacki do kategorii VI etatu plac.

Dekretem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 27-go maja 1919 r. № 2282/Pr. mianowany został urzędnik Ministerstwa Poczt i Telegrafów Leon Szczurkiewicz Naczelnikiem Wydziału i włączony do kategorii Vb etatu plac.

Dekretem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 31-go maja 1919 r. № 2370/Pr. posunięty został urzędnik Ministerstwa Poczt i Telegrafów Stanisław Kończukowski do kategorii VIII etatu plac.

Dekretem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 1-go czerwca 1919 r. № 2461/Pr. przeniesioną została urzędniczka Ministerstwa Poczt i Telegrafów Jadwiga Wojanowa do Okręgu Dyrekcji Poczt i Telegrafów w Warszawie.

Dekretem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 1-go czerwca 1919 r. № 2461/Pr. przeniesiony został urzędnik pocztowy Jan Gubała z Okręgu Dyrekcji Poczt i Telegrafów w Lublinie do Ministerstwa, Poczt i Telegrafów w Warszawie.

Dekretem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 7-go czerwca 1919 r. № 2556/Pr. posuniętą została urzędniczka Zawodowych Izb Obrachunkowych Stanisława Sławiczek zameżna Baczyńska do kategorii VIII etatu plac.

Dekretem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 12-go czerwca 1919 r. № 1933/Pr. przeniesiony został starszy oficjał pocztowy Aleksander Kupczyński z Dyrekcji Poczt i Telegrafów we Lwowie do Ministerstwa Poczt i Telegrafów w Warszawie i włączony do kategorii VI etatu plac.

Dekretem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 12-go czerwca 1919 r. № 2178/Pr. przeniesiony został kontroler pocztowy Kazimierz Zajączkowski z Okręgu Dyrekcji Poczt i Telegrafów we Lwowie do Ministerstwa Poczt i Telegrafów w Warszawie i włączony do kategorii VI etatu płac.

Dekretem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 12-go czerwca 1919 r. № 2273/Pr. przeniesiony został urzędnik Pocztowej Kasy Oszczędności Cezary Łagiewski do Ministerstwa Poczt i Telegrafów w Warszawie, zamianowany starszym referentem i włączony do kategorii VI etatu płac.

Dekretem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 12-go czerwca 1919 r. № 2316/Pr. przeniesiony został inż. Zdzisław Chołodecki z Dyrekcji Poczt i Telegrafów we Lwowie do Ministerstwa Poczt i Telegrafów w Warszawie i włączony do kategorii VI etatu płac.

Dekretem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 12-go czerwca 1919 r. № 2396/Pr. przeniesiony został inż. Mieczysław Mazanek z Dyrekcji Poczt i Telegrafów we Lwowie do Ministerstwa Poczt i Telegrafów w Warszawie i włączony do kategorii VI etatu płac.

Dekretem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 31-go maja 1919 r. № 1518/19 zamianowany został b. asystent pocztowy we Lwowie Karol Gliwa urzędnikiem Pocztowej Kasy Oszczędności w Warszawie i włączony do kategorii IX etatu płac.

Dekretem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 2-go czerwca 1919 r. № 1538/19 posunięty został urzędnik Pocztowej Kasy Oszczędności w Warszawie Józef Kosiba do kategorii VI etatu płac.

Dekretem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 13-go czerwca 1919 r. № 1608/19 posunięta została urzędniczka Pocztowej Kasy Oszczędności w Warszawie Eugenia Łukasiewicz do kategorii X etatu płac.

LUDWIK WOJCIECHOWSKIURZĘDNIK MINISTERSTWA POCZT I TELEGRAFÓW,
który spełniał obowiązki osobistego sekretarza Ministra,

zmarł dnia 8 czerwca 1919 roku w Warszawie.

12.

KONKURSY.

W okręgu Warszawskiej Dyrekcji Poczt i Telegrafów:

Na posady naczelników urzędów w Urzędach pocztowych:

1) Kobryń ziemi Grodzieńskiej z uposażeniem według kategorii VIII etatu plac.

2) Warszawa 11 z uposażeniem według kategorii VII etatu plac.

Podania należy wnosić do Dyrekcji Poczt i Telegrafów w Warszawie w trzech tygodniowym terminie (począwszy od daty Dziennika Urzędowego Ministerstwa Poczt i Telegrafów, w którym konkurs ten został ogłoszony).

13.

I-sza Wystawa polskich marek pocztowych.

Pierwsza wystawa polskich znaczków pocztowych otwarta została z inicjatywy Ministerstwa Poczt i Telegrafów i przy współudziale przedstawicieli klubu filatelistycznego.

Dnia 4 maja o godz. 12 w południe w gmachu głównej poczty (hala przesyłkowa) Pan Minister Poczt i Tel. Hubert LINDE dopełnił uroczystego aktu, otwarcia wystawy treściwą przemową, w której między innymi wyraził nadzieję, że rezultat wystawy wywoła szerokie zainteresowanie się społeczeństwa polską pocztą, instytucją państwową tak doniosłego w życiu narodu znaczenia.

Wystawa cieszyła się dużym powodzeniem. — Wielka ilość cennych eksponatów, bardzo estetyczne i planowe rozmieszczenie ich w hali specjalnie na ten cel przygotowanej i udekorowanej flagami polskimi i państw sprzymierzonych oraz egzotyczną roślinnością, przyciągały wielu ciekawych zwiedzenia zbiorów pierwszej w kraju wystawy marek. — Zwiedzili wystawę przedstawiciele Rządu, Misji sojuszniczych, wojskowi państw koalicyjnych, młodzież ucząca się i wiele innych. — Wystawę również zaszczyliła swoją obecnością Pani Prezydentowa Paderewska.

Z pośród zgłoszonych we wielkiej ilości eksponatów na specjalne wyróżnienie zasługują bardzo cenne zbiory Pułk. Polańskiego, przedstawiające historyczny rozwój poczty w Polsce.

Na wystawie były sprzedawane znaczki pocztowe wartości 5, 10, 15, 25 i 50 fen. z nadrukiem: „Pierwsza polska wystawa marek”. — Marki wystawowe sprzedawano z 5-cio fenig. nadwyżką na Białym Krzyżu.

Zamknięcie wystawy nastąpiło w dniu 21 maja b. r. i było poprzedzone zniszczeniem klisz i matryc do nadruków na markach wystawowych.

Sprawozdanie kasowe wykazało, że za cały przeciąg otwarcia wystawy t. j. od dnia 2 do dnia 21 maja zwiedziło wystawę 5933 osób. — Ogółem na wystawie sprzedano marek pocztowych na sumę mk. 738.900, z której to sumy Polskiemu Białemu Krzyżowi przypadło z 5-cio fenig. nadwyżki i biletów wejściowych 143.845 mk. — Po opłaceniu zaś kosztów urządzenia wystawy, czysty zysk na dochód Białego Krzyża wyniósł 142972 marek 17 fen., które to pieniądze przelane zostały do Białego Krzyża.

14.

Składki na Skarb Narodowy.

W dalszym ciągu złożyli na skarb narodowy:

Personel urzędu pocztowo-telegraficznego w Włocławku kwotę 117 marek 55 fenigów.

Personel urzędu pocztowo-telegraficznego w Konstantynowie: zakupił Polską pożyczkę Państwową za kwotę 700 rubli i 500 marek, a p. E. Szter złożył na skarb narodowy 55 rubli w złocie, 43 ruble w srebrze, 60 kop. w srebrze i 1 rubel 15 kop.

Pracownicy urzędu pocztowo-telegraficznego w Koninie złożyli dnia 28 kwietnia b. r. następujące dary:

Kierownik. Fl. Zachert 100 mk. banknotami, 23 mk. srebrem, 2 rub, 65 kop. srebr. i 17 mk. niklem.

Urzednicy: Z. Sieczkowska 10 mk. banknotami i 2 mk. 50 fen. srebr. J. Słowikówna 10 mk. banknotami, A. Głowinkowska 10 mk. banknotami, bransoletka srebrna i kolczyki, R. Rachubiński herbatnik miedziany, tabliczka mosiężna i 10 mk. 50 fen. srebrem, 2 rub. 39 kop. miedzią i 2 mk. srebrem, A. Łuczak 3½ kg. miedzi i 2 rub. srebrem, K. Środka 20 rub. srebrem, Z. Stefaniak 5 rub. srebrem, 4 mk. srebrem i 20 mk. niklem, J. Dąbrowski 3 mk. banknotami.

Pocztyljoni: J. Nowicki 5 mk. banknotami, St. Nowicki 5 mk. banknotami, Fr. Barlak 5 mk. banknotami, W. Gmachowski 1 rub. 20 kop. srebrem, W. Wojciechowski 5 mk. banknotami, St. Wojtowicz 5 mk. banknotami.

Monterzy: M. Danielak 5 mk. banknotami, M. Woźniak 5 mk. banknotami.

Goniec: M. Jatczyński 70 kop. srebrem, 1 mk. srebrem i 1 obrączkę srebrną.

Depeszy: A. Bielecki 5 mk. banknotami.

Dom Bankowy: Z. Beatus w Koninie 300 mk. w złocie za założenie telefonu.

15.

Wyrok.

Centralny Zarząd Poczt Polowych przy Ministerstwie Poczt i Telegrafów w Warszawie podaje do wiadomości wyrok Sądu Wojennego Dywizji Lit.-Białor. zapadły w dn. 16/V 1919 roku № 2244 w sprawie pracowników Poczty Polowej № 14.

Podurzędnika Poczty Polowej № 14, Słusarczyka Eugenjusza uznaje się winnym oszustwa i na zasadzie par. 263 K. K. R. N., skazuje się na karę zamknięcia w więzieniu przez rok jeden i na utratę urzędu; urzędnika Poczty Polowej № 14 Klimowicza Wacława uznaje się winnym przywłaszczenia i na zasadzie 246 par. K. K. R. N. skazuje się na sześć miesięcy więzienia oraz uznaje się winnym usiłowania popełnienia wymu-

szenia i skazuje się z par. 253 K. K. R. N. na jeden miesiąc więzienia, a łącznie za obydwa przestępstwa na karę siedmiu miesięcy więzienia, oraz orzeka się utratę urzędu; urzędnika poczty polowej № 14, G o n t a r c z y k a J ó z e f a uznaje się winnym rozmyślnego niedoniesienia o popełnionem przez swego podwładnego przestępstwie i skazuje się z par. 147 W. K. K. na dwa tygodnie aresztu.

Towarzystwo czynnej pomocy urzędników pocztowych we Lwowie.

Bilans z r. 1918 wykazuje kapitału obrotowego 158,21, rezerwowego 43452 k. 31 h. i funduszy specjalnych 19951 k. 07 h. Na pokrycie powyższego T-wo posiadało: w papierach procentowych 20373 k. instytucjach bankowych 41690 k. 38 h., gotowizna 158 k. 21 h. i różnych aktywach 1340 kor. Na zapomogi w r. 1919 wydatkowano 12735 kor.

Adres Redakcji i Administracji:

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Poczty i Telegrafów mieści się w Warszawie, w gmachu pocztowym, przy Placu Wareckim № 8 (Kancelaria Ministra).

PRENUMERATA:

Prenumerata wynosi dla osób i instytucji prywatnych rocznie 6 mk., względnie 9 kor. Cena pojedynczego numeru 50 fen., wzgl. 75 halerzy. Ogłoszenia za wiersz drobnego pisma jednoszpaltowego 1 mk., względnie 1 kor. 50 hal.

Polska Pożyczka Państwowa

zabezpieczona całym majątkiem Państwa, jest najpewniejszą lokatą gotówki; przynosi 5°/o płacone z góry;

krótkoterminowa, spłacona będzie 1-go listopada b. r.;

asygnaty jej można w każdym banku zastawić;

złożyć jako wadium lub kaucję wojskową lub cywilną we wszystkich instytucjach państwowych;

przy złożeniu w depozyt asygnat Pożyczki Państwowej, Polska Kasa Pożyczkowa pobiera o połowę niższą opłatę od ustalonej za przechowywanie innych papierów procentowych;

posiada bezpieczeństwo pupilarne, a więc asygnaty Pożyczki Państwowej mogą być użyte dla lokacji kapitałów osób, pozostających pod opieką lub kuratelą, niemniej kapitałów fundacyjnych, kościelnych, korporacji publicznych, oraz dla konwersji innych papierów pupilarnych;

zapewnia posiadaczom przy wprowadzeniu nowej waluty kurs uprzywilejowany.